

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/695/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210092
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5312210092.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a sudkýň JUDr. Táne Rapčanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 10C/208/2012-79 zo dňa 03. marca 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Čadca rozsudkom č. k. 10C/208/2012-79 zo dňa 03.03.2015 návrh zamietol (výrok I.), návrh na prerušenie konania zo dňa 27.02.2015 zamietol (výrok II.) a odporcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

V odôvodnení uviedol, že navrhovateľ sa voči odporcovi domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy vo výške 275,- eur, ktoré mu vznikli nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Čadca v exekučnom konaní spočívajúcom v nečinnosti - prieťahoch v konaní z dôvodu, že súd poverenie na vykonanie exekúcie nevydal v zákonnej lehote 15 dní, ale s omeškaním viac ako 7 mesiacov.

Súd na daný právny vzťah primárne aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zmien a doplnkov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), podporne ustanovenia Občianskeho zákonníka, článok 48 ods. 2 prvú vetu Ústavy Slovenskej republiky, článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Exekučný poriadok.

Z exekučného spisu sp. zn. 5Er/482/2010 mal súd preukázané, že dňa 05.08.2010 bola exekučnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného (navrhovateľa) proti povinnej F. B. na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a. s., sp. zn. SR 20902/09 zo dňa 03.12.2009, dňa 26.08.2010 súd rozhodol o udelení poverenia na vykonanie exekúcie.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu v exekučnom konaní nedošlo, nakoľko zákonná 15-dňová lehota podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, t. j. notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Uvedená výnimka bola

do Exekučného priadku zavedená zákonom č. 144/2010 Z. z., s účinnosťou do 01.06.2010. S účinnosťou od 01.06.2011 bolo predmetné ust. § 41 ods. 2 písm. d/ doplnené za slovom „rozhodnutí“ o slová „rozhodcovských súdov“. Z dôvodovej správy k predmetnému zákonu vyplýva, že tento bol prijatý za účelom predchádzania mylných interpretácií predmetného ustanovenia, z čoho vyplýva, že ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení pred 01.06.2011 sa týka aj rozhodcovských rozsudkov. V predmetnej veci bol rozsudok rozhodcovského súdu, a teda lehota 15 dní sa na vydanie poverenia v danom prípade nevzťahovala. Postup exekučného súdu sa nevyznačoval ani nými okolnosťami, ktoré by bolo možné hodnotiť ako zbytočné prieťahy v konaní. Dĺžku konania od podania návrhu na vydanie poverenia do jeho vydania v rozsahu 21 dní nepovažoval súd za neprímeranú. Navrhovateľ tak podľa záveru súdu nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobnú nesprávnym úradným postupom, a to nesprávnym úradným postupom.

V ďalšom odôvodnení okresný súd uviedol, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody. Navrhovateľ nekonkretizoval, či náklady uvedené v návrhu, predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neuniesol tak bremeno tvrdenia. Činnosti uvedené navrhovateľom, v súvislosti s ktorými si uplatňuje náhradu škody, sú označené veľmi široko a všeobecne, bez súvislosti s exekučným konaním vedeným voči povinnej F. B. ohľadom tvrdených zbytočných prieťahov súdu. Pokiaľ navrhovateľ predložil znalecký posudok na stanovenie majetkovej škody, tento je prepočtom navrhovateľom predložených vstupných údajov na počet všetkých žalôb, ktorými sa navrhovateľ domáha nároku na náhradu škody voči štátu. V konaní však nekonkretizoval, ktoré z uvedených nákladov vynaložil v súvislosti s konkrétnym prejednávanej prípadom. Rovnako nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou.

Navrhovateľ napokon podľa záverov súdu nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže nepreukázal splnenie žiadneho z predpokladov na vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Z dôvodu nepreukázania zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom preto súd návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol.

Súd prvého stupňa zamietol i návrh navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) do zodpovedania prejudiciálnych otázok položených v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. Súd konštatoval, že navrhovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal, že Súdnemu dvoru Európskej únie boli predložené na zodpovedania prejudiciálne otázky formulované v návrhu na prerušenie konania v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010, ani neuviedol pod akou spisovou značkou je predmetné konanie na Súdnom dvore Európskej únie vedené. Ani prípadné rozhodnutie Súdného dvora Európskej únie pritom nemôže mať význam pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Predmetom konania na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 je náhrada škody pre porušenie práva Európskej únie, pričom predmetom tohto konania je nárok navrhovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p., v spojení s § 151 ods. 1 O. s. p. Nakoľko odporca, ktorý bol v konaní úspešný, si trovy konania v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil, súd mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti odporcu (správne malo byť uvedené navrhovateľa) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa navrhovateľ bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Riadne a včas však požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte návrhu), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach, a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež

s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávaní práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa navrhovateľa konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej navrhovateľ vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. navrhovateľ uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Navrhovateľ v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa navrhovateľa, ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ním tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám (navrhovateľ navrhoval vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis) a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme.

Ako dôkaz o vzniku škody predložil Znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave, ktorým je jednoznačne preukázané, že nesprávny úradný postup mal na neho negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku. Pokiaľ súd konštatuje, že

nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, nevykonával dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

V závere k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhovateľ žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.) preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti s navrhovateľom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Námietkou, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, sa môže účastník brániť aj v rámci odvolacích námietok. Ak nie je vydané rozhodnutie nadriadeného súdu o tom, že sudca je alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci, odvolací súd môže pri skúmaní tohto dôvodu posúdiť otázku vylúčenia sudcu samostatne, čo by bolo dôvodom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia (§ 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.).

V danom prípade, aj vzhľadom na skutočnosti uvedené v žalobnom návrhu, sudcovia okresného súdu oznámili dôvody možného vzniku pochybností o ich nezaujatosti. Na základe oznámenia sudcov okresného súdu Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 10NcC/258/2013-14 zo dňa 27.02.2013 nevylúčil z prejednávania a rozhodovania danej veci Mgr. Richarda Golisa, ktorému bola vec pôvodne pridelená. Uznesenie krajského súdu bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 19.11.2013 (č. l. 20 p. v. spisu). Uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6NcC/27/2014 zo dňa 31.03.2014 následne nebola z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená ani sudkyňa JUDr. Laura Žideková, ktorá sa po odchode Mgr. Richarda Golisa z okresného súdu stala novou zákonnou sudkyňou v danej veci. Toto uznesenie krajského súdu bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 30.06.2014 (č. l. 53 pv). Z uvedeného teda vyplýva, že otázka nestranného a nezaujatého sudcu už bola príslušným súdom právoplatne vyriešená.

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky navrhovateľa, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho

dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31. 05. 2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia navrhovateľa) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za spôsobenú škodu a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikáčna prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu, v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Námietka navrhovateľa, že sudcu, ktorému bola predmetná vec pridelená na konanie a rozhodnutie, bolo potrebné z konania vylúčiť, preto neobstojí.

Ako nedôvodnú potom vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Zo spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd nariadil na pojednanie veci pojednávajúce na deň 03.03.2015. Predvolanie na pojednávajúce bolo navrhovateľovi a jeho právneho zástupcovi doručené dňa 12.02.2015, navrhovateľ ani jeho právny zástupca sa na pojednávajúce nedostavili. Navrhovateľ síce podaním zo dňa 26.02.2015 prostredníctvom právneho zástupcu svoju neprítomnosť na pojednávajúce ospravedlnil a požiadal o odročenie pojednávajúce, dôvody uvádzané navrhovateľom však nemožno považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávajúce v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. Navrhovateľ nepožiadaval o odročenie pojednávajúce z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacu mu v účasti na pojednávajúce (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca (o ktorej otázke však už nadriadený súd právoplatne rozhodol) a z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach položených v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podanie návrhu na prerušenie konania samo osebe nie je dôvodom pre ospravedlnenie neúčasti na nariadenom pojednávajúce, keď o tomto návrhu je možné rozhodnúť priamo na pojednávajúce, na ktorom je v prípade potreby a účasti účastníkov možné týchto k návrhu na prerušenie konania i vypočuť. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že boli splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávajúce dňa 03.03.2015 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. Navrhovateľ sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávajúce nedostavil. Neúčastou na pojednávajúce si navrhovateľ a jeho splnomocnený zástupca zároveň sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávajúce (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávajúce dôkazy vykonal, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. V rámci dokazovania boli pritom vykonané len dôkazy navrhnuté navrhovateľom, a to exekučný spis Okresného súdu Čadca sp. zn. 5Er/482/2010 (EX 7647/10) a znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave.

Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku navrhovateľa o neznalosti vyjadrenia odporcu a nemožnosti reagovať naň. Z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie odporcu bolo splnomocnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 30.06.2014 (č. I. 53 p. v.), a teda navrhovateľ mal dostatok času zaujať k vyjadreniu odporcu stanovisko a prípadne navrhnúť i vykonanie ďalších dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nemožnosť vydania meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o návrhu na prerušenie konania, žiadne zákonné ustanovenie takémuto postupu nebráni. Rozhodnutie súdu, či už o prerušení konania alebo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, je

procesným rozhodnutím, má procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania. Nejde o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovalo konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno neviať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú účastníkovi zachované všetky jeho procesné oprávnenia. V danom prípade na základe podaného odvolania navrhovateľa posudzoval dôvodnosť a správnosť rozhodnutia (tak vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej ako aj rozhodnutiu o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania) odvolací súd. Preskúmaním napadnutého rozsudku v časti, v ktorej súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach položených v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 7C/6/2010 a odvolania navrhovateľa zároveň odvolací súd dospel k záveru o správnosti napadnutého rozhodnutia v tejto časti, keď navrhovateľ okrem námietky, že súd mal o uvedenom návrhu rozhodnúť samostatným uznesením, a to ešte pred rozhodnutím vo veci samej, svoje odvolanie vo vzťahu k uvedenému výroku bližšie neodôvodnil.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva navrhovateľa konať pred súdom.

Odvolací súd sa napokon stotožňuje aj so závermi okresného súdu vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu nároku uplatneného navrhovateľom. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p. V odôvodnení preskúmaného rozsudku sa okresný súd riadne zaoberal so všetkými otázkami, ktoré boli pre jeho rozhodnutie z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné.

Okresný súd prijal správny právny záver, že k nesprávnemu úradnému postupu v danom prípade nedošlo, keďže z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že sa lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d/, t. j. vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených, kam treba zaradiť i rozsudky rozhodcovských súdov. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj so záverom okresného súdu, že lehotu 21 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do jeho udelenia (ako tomu bolo v danom prípade) nemožno považovať za lehotu neprimeranú, resp. lehotu zakladajúcu zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú úradným postupom spočívajúcim v prieťahoch v konaní. Navrhovateľ v podanom odvolaní na uvedený záver okresného súdu, ktorý viedol ku konštatovaniu nepreukázania existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pritom nijako nereagoval. Pokiaľ navrhovateľ namietal, že okresný súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, a že súd škodu, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu opisuje ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka, žiadne takéto konštatovanie z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva.

Nakoľko v danom prípade nebol splnený základný predpoklad zodpovednostného vzťahu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (nesprávny úradný postup), ako to správne konštatoval okresný súd, nebol dôvod zaoberať sa ďalšími atribútmi tejto zodpovednosti, t. j. vznikom škody a príčinou súvislosťou. Napriek tomu sa okresný súd zaoberal aj týmito ďalšími podmienkami zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a svoje rozhodnutie i v tomto smere náležite odôvodnil, majúc zato, že navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody a nemajetkovej ujmy, či príčinný vzťah medzi ním tvrdenu škodou a nesprávnym úradným postupom exekučného súdu. Odvolací súd sa s odôvodnením napadnutého rozsudku okresného súdu plne stotožňuje aj v tejto časti a v podstatných bodoch naň odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu (čo do výroku o zamietnutí návrhu vo veci samej ako aj návrhu na prerušenie konania), vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p., v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný odporca, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania

postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, preto mu odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.